

Algunes sentències judicials, al caire de l'escandol

Tribunals misògins

El famós cas de la minifaldilla ha desencadenat la polèmica: ¿són els jutges misògins? Si no és així, algunes sentències ho fan pensar. En aquest recull de casos es mostren situacions força greus ¿on és la justícia?

La inhibició dels magistrats davant de delictes comesos contra les dones és preocupant.

La prevenció contra la justícia forma part dels nostres hàbits culturals, però mentre molts d'aquests hàbits tenen un origen poc fonamentat en allò que anomenem la raó, la desconfiança envers el sistema judicial es basa en fets prou clars com les sentències dels jutges en situacions determinades. Aquesta afirmació pren tot el seu sentit quan les implicades són les dones. Per demostrar-ho, hem recollit tot un seguit de casos judicials, esdevinguts en els darrers anys, que mostren clarament la inhibició de molts magistrats davant de delictes flagrants comesos contra les dones.

Els casos en què més se sol posar de

manifest la inhibició judicial són els de l'empait sexual en el treball. Sovint, la manipulació de termes com seducció, provocació o intencionalitat, ofereix prou joc perquè no es pugui demostrar un abús. De vegades, com en el cas que relatarem, les coses són molt més clares, tot i així no sembla suficient.

Joana Gallardo González i la seva filla, Dolores Villalba, treballadores d'una clínica dental de Manresa, van ser acomiadades dels respectius llocs de treball a causa d'haver-se negat a mantenir relacions sexuals amb el metge propietari. Els problemes van començar quan Joana Gallardo va demanar un préstec de

50.000 pessetes al metge per pagar l'ingrés en un hospital del seu marit que estava malalt. El metge de la clínica dental li va dir a Joana que li concedia el préstec amb una condició: que li deixés tenir relacions sexuals amb la seva filla i després amb ella mateixa.

En negar-s'hi, el propietari de la clínica va fer fora les dues dones. Les dues dones van portar el cas a la Magistratura de Treball i, després del judici, el metge propietari de la clínica, Artur Pugach, va ser declarat innocent ja que el jutge va considerar que no hi havia proves suficients per a inculpar-lo. A més, Artur Pugach va interposar una querrela per

injúries i calúrnies contra la mare i la filla i els va demanar una indemnització. Si una cosa és la inhibició a l'hora de castigar, una altra encara més lamentable és la contradicció en el si del poder que emet una sentència. Això és el que va passar en el cas de la violació d'una estudiant nord-americana a Barcelona, Rence Margoan, que va ser enganyada, segrestada i finalment violada per Francisco Cuello. Gairebé un any més tard, Rence es va atrevir a denunciar el fet. Detingut el culpable i jutjat, va ser condemnat a 12 anys de presó i a pagar 60.000 pessetes de multa. En aquesta mateixa sentència, la sala va reclamar un indult que rebaixés la pena en 6 anys. No obstant això, el Tribunal Suprem va ratificar la condemna de 12 anys. No havien transcorregut ni 7 mesos des que fou emesa la sentència i la ratificació per part del Tribunal Suprem, quan tres jutges signaven un acte de llibertat provisional per a Francisco Cuello. L'argumentació per a prendre tal decisió és resumida en dues frases: calia deixar-lo lliure "donades les circumstàncies personals del processat" i la "naturalesa jurídica dels fets que s'havia enjudiciat".

Aquests jutges –coincidència– eren els mateixos que un temps abans havien atorgat la llibertat provisional a José Garzón Mejías, que estava a l'espera de ser jutjat per l'assassinat de la seva dona.

De vegades, els casos de violació amb l'agreujant de l'incest tampoc semblen fer despertar el zel de la justícia. Gemma, una noia barcelonina de 15 anys, havia estat violada sistemàticament pel seu pare des de feia temps, aprofitant que la mare era a la feina. Quan aquesta un dia ho va descobrir, va denunciar-ho a comissaria, moment a partir del qual van transcórrer dos mesos fins al judici. Durant aquest període de temps el pare va seguir violant la seva filla repetides vegades. El resultat de la primera compareixença davant la justícia del pare violador fou descoratjador: llibertat sense fiança. Immediatament després, i veient-se lliure de nou, el pare de Gemma va reiniciar les relacions forçades amb la seva filla fins que un dia li va produir una greu lesió, fet pel qual la noia va haver de ser hospitalitzada. No satisfet amb això, va colpejar violentament la mare amenaçant-la perquè no denunciés res. Finalment, gràcies a les intervencions dels advocats de la mare, el pare va tornar de nou a seure davant el tribunal, fou condemnat a quatre anys de pre-

só, però el jutge no li va reconèixer el delictes de violació sinó el d'estrupe.

Fins i tot, quan l'assassinat és protagonista, i aprofitant les esclertes que la llei deixa, alguns advocats hàbils poden aconseguir la llibertat per als culpables. Això és el que va passar amb José Garzón Mejías, que va disparar contra la seva ex-dona Delfina Moragas i l'advocat d'aquesta, Ramon Villacampa, als quals causà la mort. Al cap de dos dies, José Garzón va ingressar a la presó però no va ser jutjat fins tres anys després. Quan ja s'havia de realitzar el judici –un mes de juliol– va ser ajornat fins al setembre. En aquests mesos, l'advocat defensor de Garzón –acollint-se a les últimes reformes en la Llei d'enjudiciament criminal– va aconseguir que el seu client sortís en llibertat provisional. La petició del fiscal havia estat de 50 anys de presó. Poc després d'aquesta increïble cabriola, José Garzón va concedir una entrevista a un popular setmanari espanyol en la qual es vantava d'haver-se escapolit de la justícia.

"LA JUSTÍCIA NO EXISTEIX"

Qui així parla és Clara Bartolomé, una barcelonina que va ser violada per 5 individus ja fa 8 anys al Parc Güell. "Quan ho vaig denunciar, jo creia en la justícia, per això ho vaig fer". Clara recorda la kafkiana experiència com més descoratjadora a cada moment que passava: "D'entrada em van enganyar, em van dir que el judici seria a porta tancada i van venir els 5 inculpats amb les respectives famílies i testimonis que s'havien tret de la màniga, jo estava sola. El jutge va dir que no hi havia prova de la violació i que només s'havia produït un robatori. ¡El jutge els va dondemnar a pagar-me les mil pessetes i escaig que m'havien pres abans de violar-me i es van declarar insolvents! El meu advocat va portar un recurs al tribunal suprem i al cap de tres anys ens el van refusar perquè van dir que hi havia un defecte de forma. Mentrestant, jo havia d'anar al psicòleg perquè no podia mantenir relacions sexuals amb el meu marit. Però això no s'acaba aquí, el Tribunal Suprem va dir que jo havia de pagar el recurs, que pujava a 50.000 pessetes. És a dir, em van violar i em van robar i he de passar per una prostituta que va seguir cinc nois –tres d'ells amb antecedents penals– i a damunt pagar 50.000 pessetes".

Albert Punsola

